

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA.

XVII. ÉVFOLYAM III. SZÁM. 2016. DECEMBER

A TARTALOMBÓL

Miként ünnepeljünk

Újévi igemagyarázat

Nagyvelegi hírek

Az ökumené reformációja

Beszámoló a X. fociupáról

Ádvent

Betlehemes: Palik Ferencné munkája

Karácsonyvárás

Az első három században nem ünnepelték meg a karácsonyt. Rómában Aurelianus császár 274. december 25-én avatta fel a legyőzhetetlen napisten templomát. A keresztények nem vettek részt a pogány szertartásokon, számukra az igazi világhosszág, amely megvilágít minden embert maga Jézus Krisztus volt. Az első karácsonyi ünnepek Rómában a 330-as évekre tehetők vissza, melyet otthon családi körben tartottak és így emlékeztek meg Jézus születéséről.

Az ádventi karácsonyt megelőző 4 hét a várakozás időszaka. Ezekben a hetekben fontos, hogy ne csak a külsőségekre figyeljünk oda. Jó lenne, ha számunkra a karácsony nem az lenne, amit már november vége óta egyre hangosabban harsog a kereskedelmi média és az üzletek: Vegyél minél többet és drágábbat, mert csak akkor lehetsz boldog!

Tőlünk is függ, hogy milyen lesz a karácsonyunk. Ne engedjük eltorzítani, elsekélyesedni az ünnepet. Fontos a meghitt és bensőséges hangulat, fontosak az ünnepi ételek, s ha módunk van rá, ajándékozzunk örömmel, de ne ez legyen a lényeg!

A lényeg és a legfontosabb az legyen, hogy engedjük, hogy bennünk is „testet öltson” a szeretet. Akkor lesz bennünk igazi békesség és akkor lesz igazi az örömünk is.

„Menjünk el egészen Betlehemig és nézzük meg: hogyan is történt az, amiről üzent nekünk az Úr”(LK 2,15) Próbáljunk meg a napkeleti bölcsek alázatával leborulni, énekelni és imádkozni Istenhez. Kommunikálni a testté lett és megszületett Szeretettel. Tanuljunk meg újra gyermeki bizalommal és nyitottsággal élni és elfogadni mindazt, amit ebben az életben Tőle kaphatunk.

Mit várjunk, mit kérünk 2016 karácsonyától? Talán többet mi sem kérhetünk, mint amit Gerhard Paul német költő a 161.énekünkben:

**„Csak egyet, egyet kérhetek. Egy égi jóra várok:
Hogy a szívemben végy helyet, Ó Jézus bárhol járok.
Tedd jászladdá a szívemet! Jer térj be,
és betér veled az öröm égi fénye!”**

Szarka Éva

Ádvent

Rónay György:

Advent első vasárnapja

*Amikor a fák gyümölcsöt teremnek,
tudhatjátok, hogy közel van a nyár.
Tűzre dobhatsz, Kertész, mert nem terem
meg korcs ágaimon más, mint a halál?
Amikor jelek lepik el a mennyet,
ál munkából kelni itt az óra már.
De ha hozzám jössz, pedig megüzented,
angyalod mégis álomban talál.
Meg akartál rajtam teremni, rossz fán;
Nem voltál rest naponta jönni hozzám.
ajtómba bezártam. Ágam levett.
Éjszakámból feléd fordítom orcám:
Boríts be, Bőség! Irgalom, hajolj rám!
Szüless meg a szívemben, Szeretet!*

Advent jövetelt, érkezést jelent. Az adventi időszakban megemlékezünk mindazokról a prófétákról és szent életű emberekről, akik hosszú évszázadokon keresztül kitartóan hittek abban, hogy Isten megtartja ígéreteit, és elküldi Fiát közénk.

„Egek, harmatozzatok a magasból, hulljon igazság a fellegekből!” Ézs 45,8 „Íme királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas.” Zak 9,9b

„A király várása szükségképpen lett az egyházi életben a bűnbánat és a böjt idejévé. A Krisztus várás szelíd örömeinek és a Király fogadására készülő alázatos bűnbánatának feszültsége adja meg az ádvent igazi jellegét, amelyet gyülekezeti vonatkozásban így fejezhetünk ki: ádvent – az ébresztés ideje.” (Jánossy Lajos Az egyházi év útmutatása) A négy vasárnap témái és a hozzá tartozó igék:

1. vasárnap: Az úr jön, méltóan fogadd olvasásra elmélyülésre alkalmas igék: Mt 21,1-9; (Róm 13,11-14) Ézs 11,1-5; Ézs 61, 1-2 ígért; Lk 4, 16-37 beteljesedés.

2. vasárnap: „A prófécia és az apokalypsis feszültségében élő és hitben járó egyház tekintetét a hatalomban és dicsőségben élő Úrra irányítja, akire biztos reménységben, állandó vigyázásban a jegyes vágyódásával vár” Lk 21,25-36; Róm 15,4-13 (Jánossy)

3. vasárnap az Úr eljövételét egyengetőkre, különösen is Keresztelő János szolgálatára figyelünk. Mt 11,2-10; 1Kor 4,1-5;

4. vasárnap Az úr közel - Örüljete! Ézs 40,9-11; Jn 1,1-28; Lk 1, 46-55; Fi4,4-7

Mégsem pusztán az emlékezésről szólnak a karácsonyt megelőző hetek. Ha

csupán felidéznénk néhány régi eseményt, üresen kongó nosztalgiát teremtenénk magunk köré. A bibliai ünnepek ennél mindig többet rejtenek magukban. Az igazi ünnep az, amely a személyes életünk részévé válik. A lengyelországi Boroszlóban született Angelus Silesius az adventi készülődés lényegét így foglalta össze: "Szülessen meg bár Krisztus ezerszer Betlehemben, ha benned nem születik meg, örökre elvesztél." Krisztus eljövetele akkor lesz számunkra ünnep, ha átéljük testünkben és lelkünkben is a várakozást, a reménykedés és reménytelenség hullámozását, a készülődést és a mozdulatlanságot, a csodálkozást és az örömet.

Az egyházi hagyomány a nagy ünnepekre hangolódást a közösségi böjt gyakorlatával segítette. Az adventi időszakot úgy is hívták: kisböjt. Kicsisége nem az enge-

aki váratlan helyzetekben talál ránk és olyan döntések elé állít, amelyekre nem készültünk előzetesen.

"Isten megtanította az emberiséget azon az első karácsonyon, mi az, embernek lenni; adni s nem elvenni; szolgálni s nem uralkodni; táplálni s nem halálra szálni..." (Charles Kingsley)

Advent az elcsendesedés, a befelé figyelés, az Istenre figyelés időszaka is. Az adventi csendben helyet készítünk magunkban Isten Fiának. **"Isten a lélek legbelsejében, az értelem parányi szikráiban születik meg.** Ahol a lélek a legtisztábbat, legnemesebbet és leggyengédebbet képes nyújtani, ott kell megtörténnie: a mély hallgatásban, ahová semmilyen teremtmény és semmilyen kép nem jutott be soha."

Adventkor a 19–20. század óta szokás koszorút készíteni. Az adventi koszorú őseit 1839-ben Johann H. Wichern német evangélikus lelkész készítette el: egy felfüggesztett szekerkeréken 23 gyertyát helyezett el, melyek közül minden nap egyet többet gyújtott meg karácsonyig. Ma az adventi koszorú általában fenyőágból készített kör alakú koszorú, melyet négy gyertyával díszítenek. A gyertyák színe a katolikus hagyomány szerint a bűnbánat színét jelképező lila, kivéve a harmadik vasárnapra jutót, amely rózsaszín, mert ez az öröm vasárnapja. A gyertyákat vasárnaponként (vagy előző este) gyújtják meg, minden alkalommal, egyet többet. A világító gyertyák számának növekedése szimbolizálja a növekvő fényt, amelyet Isten Jézusban a várakozónak ad karácsonykor. Az adventi koszorún mind a négy gyertya egyszerre ég az utolsó vasárnapon.

Minden gyertya szimbolizál egy fogalmat: 1. hit, 2. remény, 3. öröm, 4. szeretet. A gyertyák egyben a katolikus szimbolika szerint egy-egy személyre vagy közösségre is utalnak:

Ádám és Éva – mint akiknek elsőként ígérte meg Isten a megváltást (hit);

Zsidó nép – akinek megígérte, hogy közülük származik a Messiás (remény);

Szűz Mária – aki megszülte a Fiút (öröm rózsaszín gyertya);

Keresztelő Szent János – aki hirdette Jézus eljövételét, és készítette az utat az emberek szívéhez (szeretet).

Szarka Éva

Újévi igemagyarázat Lukács 3,3-14

³Ő (Keresztelő János) elindult és hirdette a Jordán egész környékén a megtérés keresztességét a bűnök bocsánatára, ⁴ahogyan meg van írva Ézsaiás próféta beszédeinek könyvében: „Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek el az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit: ⁵minden szakadékot töltsétek fel, minden hegyet és halmot hordjatok el, legyen a görbe út egyenessé, a göröngyös simává: ⁶és meglátja minden halandó az Isten szabadítását.” ⁷A sokaságnak tehát, amely kiment hozzá, hogy megkeresztelje, ezt mondta: „Viperák fajzata! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljétek az eljövendő harag elől? ⁸Teremjétek hát megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne kezdjétek azt mondogatni magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak. ⁹A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vetetik.” ¹⁰A sokaság pedig megkérdezte tőle: „Akkor hát mit tegyünk?” ¹¹János így válaszolt nekik: „Akinek két ruhája van, adjon annak, akinek nincs, és akinek van ennivalója, hasonlóan cselekedjék.” ¹²Vámszedők is mentek hozzá, hogy keresztelje meg őket. Ezek szintén megkérdezték tőle: „Mester, mit tegyünk?” ¹³Nekik ezt mondta: „Semmivel se hajtsatok be többet, mint amennyi meg van szabva.” ¹⁴Megkérdezték tőle a katonák is: „Mi pedig mit tegyünk?” Nekik viszont ezt felelte: „Senkit ne bántalmazzatok, meg ne zsaroljatok, és elégedjétek meg a zsoldotokkal.”

Az év első napjaiban gyakran riporte-
rek mennek az utcákra és megkérdezik az utca emberét, fiatalokat, időseket, különféle foglalkozású embereket, hogy ki mit vár az új évtől. Hallhatunk ilyenkor sok-sok optimizmussal átitatott vágyat és nagy reményeket. De persze olyan is akad, aki lemondóan csak legyint egy ilyen kérdésre, hogy nem vár semmi jót.

Ezzel szemben itt a gyülekezet közösségében nem azt kérdezzük: mit hoz majd az új év, mit várunk, hanem ennek az új évnek az első alkalmán azt kérdezzük Urunktól: mit cselekedjünk tehát? Mit cselekedjünk mi ebben az új évben?

Mielőtt erre választ keresnénk, vizsgáljuk meg Igénket egy kicsit közelebből. Hol és hogyan hangzott el, és kiknek a szájából hangzott el ez a kérdés: mit cselekedjünk tehát? A Lukács evangéliuma 3. fejezete avval kezdődik, hogy Keresztelő János Isten hívására elindult és hirdette a megtérést és a ke-

resztséget a bűnök bocsánatára. Szolgá-
lata útkészítés volt Jézus érkezése előtt, hiszen a rá való várakozás nem telhetett és sosem telhet tétlenül.

A szívekben sok a görbeség, a lelkekben szakadékok tátonganak és akadályok tornyosulnak. Fel kell tölteni a mélységeket, és a halmokat el kell hordani, szabaddá kell tenni az utat. S ha valaki az útját egyenessé teszi, ezzel az Úr számára teszi járhatóvá az ösvényt önmaga felé.

Keresztelő János tanítása mind a maga korában, mind manapság szokatlan lehet sokak számára. Amikor az Istentől való távolságunkra gondolunk, akkor hajlamosak vagyunk az akadályozó torlaszokat és szakadékokat a körülményekben keresni. Ezzel pedig könnyedén felmentjük magunkat, mondván: én nem tehetek róla, hogy nem hiszek Istenben, hogy nem foglalkozom vele többé, sajnos így alakult. A probléma rajtam kívül áll. Ilyen a családi háttér, ilyen az időbeosztásom, nagy tragédiák értek, és az akadályok mind körülöttem vannak.

Ugyanígy tudjuk mentesíteni a magunk tévelygéseit, bűneinket is. Bár én követtem el, vagy az én mulasztásom, mégsem én tehetek róla elsősorban, mert hát így alakult, és mindenki más is így csinálja.

Ezekkel a népszerű, de valójában harmatgyenge kifogásokkal megy szembe Keresztelő János, amikor Isten Igéje alapján kijelenti, hogy ezek a szakadékok és akadályok bennünk vannak. Az életet megromító és Istentől minket elválasztó bűn és hitetlenség nem a körülöttünk lévő világban van, hanem a mi szívünkben. Éppen ezért hirdeti, és hirdetjük ma is, hogy bűnbánatra és megtérésre van szükségünk. Letenni vétkeinket Isten elé és Jézus Krisztusban kérni az új életet, az új kezdetet.

Ezt értette meg a sokaság is ott a Jordán partján, és ezért kérdezik meg három ízben is, hogy mit cselekedjünk tehát? Először úgy általánosságban a tömegből hangzik a kérdés. Később megkérdezik a vámszedők is, hogy mit kell nekünk cselekednünk. Megint később a katonákról olvassuk, hogy ők is ugyan-

ezt kérdezik.

Először nézzük meg, hogy milyen emberek tették fel ezt a kérdést: olyanok, akik azelőtt nagyon jól tudták, mit cselekedjenek, de most mégis kérdezik. A vámszedők és a katonák egészen biztos olyanok voltak, akik tudták, mit kell tenni. Egy katona mindig határozott, tartja magát a parancshoz. De a vámszedő is. Elég vastag bőr volt a képükön, hogyan kell a mások kárán jól élni. Nem mentek a szomszédba egy kis tanácsért. Nagyon jól tudta ez a sokaság is, hogy mit kell cselekedni. Most mégis mind kérdően állnak Keresztelő Jánosnál.

Annak tudása, hogy mit kell cselekedni, az velünk született tulajdonság. Származik ez az önmagunk szeretetéből, az önmagunk dicsőítéséből, nagyra értékeléséből. Érdekes, hogy mi mindig, mindent nagyon jól tudunk, és amikor zsákutcába jut az életünk, akkor sem ismerjük be, hogy tévedtünk. Végsőig ragaszkodunk a magunk döntéséhez.

Ahogy ezek az emberek is nagyon jól tudták, hogyan kell kihasználni a másikat, letaposni, előnyökre szert tenni, most mégis elbizonytalanodnak. Amikor az „én” lekerül a trónról, az olyan, mint amikor egy csónakban többen utaznak és valaki átül egyik helyről a másikra, a csónak megbillen, vagy talán fel is borul. Amikor a szívünk trónjáról leszáll az „én”, és odakerül az Úr Jézus, akkor nagy ám a billegés! Sok minden borul, sok minden átrendeződik. Aztán majd minden elcsendesül, békesség lesz, és újból megy a csónak, csak már egészen más irányba. Aki még nem élte át ezt az Istentől jövő megrázkódtatást, annak kívánom, hogy legyen benne része. Hadd kerüljön az „én” a maga helyére, és hadd üljön a trónra Jézus Krisztus.

A második, hogy mi miatt kérdezték ezt? Azért, mert korábban hallották az Ige szavát, és ez megérintette őket. Az Ige szava elért a szívükig és érezték, hogy valamit reagálni kell, az isteni szó válasza indít. Ennek a kérdésnek tehát volt előzménye, mert az ember ezt magától nem tudja kérdezni: mit cselekedjünk tehát? Miután hallják Keresztelő János prédikációját, azt – nagyon helyesen – úgy veszik, mint Isten igéjét. És a lehető legjobb a reakciónk: nem kezdik el magukat igazolni, elhessegetni az Ige igazságát, vagy belekötni az igehirdető hiányosságaiba.

(Folytatás a negyedik oldalon)

(Folytatás a harmadik oldalról)

Bűnbánattal, megtérésre készen jönnek az Úr elé, és kérdik: Akkor hát mit tegyünk?

Isten szava pedig ma is szól hozzánk. Bár az ígéhirdető ma már nem így szólít meg: vipérák fajzata, hanem inkább szeretett testvéreim – de az Ige nem finomkodik. Rámutat a bűneinkre és megtérésre hív, különben ítélet vár minket. Ezen lehet megsértődni, el lehet tőle zárkózni, de hallván a figyelmeztetést meg is lehet térni.

A sértődött, bezárkózott, közönyös hallgatónak nincs kérdése. Aki szívében megindult, mert megszólította az Ige az ezt kérdi: Mit cselekedjünk tehát?

Magunkra alkalmazva a kérdést az első válasz, amit adhatunk ebben az új esztendőben: hogy hallgassunk, olvassunk sok Igét. Legyen a Szentírás mindennapi kenyerünk. Olyan sok információval tömhetjük meg a bensőnket, miért ne válasz-

tanánk mind közül azt, ami egyedül bűnbocsánatot és örök életet ad?

A második, hogy kérjük az Urat, hogy fegyverezzen le bennünket. Kérjük az Urat arra, hogy törjön le bennünk minden gátat vele szemben gyengéd szeretetével. Minden gátat, ami az iránta való teljes bizalmam útjába áll. Hogy kezébe tehessem életemet. Lethessem bűneimet, régi életemet és elindulhassak immár az Ő tanítványaként. Kérjük az Urat, hogy világossága járjon át minket, és ránk ragyogni engedje életadó áldott Lelkét.

Harmadszor figyeljünk arra is, hogy rendszeresen legyünk ott, ahol az Ige hangzik. Maradjunk a forrás közelében, ahol folyton tudunk meríteni. Hogy kezdődik ez a történet? Kiment Keresztelő Jánoshoz a sokaság. Odamennek a vámszedők, a katonák, nem tudom hány féle fajta ember, fiatalok, idősek, ahol hangzik az ige. Ezért hadd legyen ez a harmadik

figyelmeztetés ma: legyél ott ebben az évben, ahol hangzik az Ige! Ahol kinyitják a Bibliát és Krisztusról beszélnek.

Emlékezzünk, hogy megjárta Tamás, mert nem volt ott azon a húsvét estén, amikor Jézus feltámadt a halálból. Amikor összejöttek a tanítványok, hogy ízlelgessék ezt a jó hírt, hogy Jézus él. Láttuk és találkoztunk vele. De Tamás nincs ott. Jaj de sok mindenről lemarad az, aki nincs ott, ahol Isten ígéje hangzik, ahol Isten ígét hirdetik az Ő örökkévaló szeretetéről, örökkévaló irgalmáról. Ezért ott legyünk, ahol Jézus akar látni, ahol meg tudja mondani, mit is tegyünk.

Összefoglalva tehát mi lehet a legjobb újévi kívánság Igénk alapján? Az, hogy álljunk ebben az esztendőben is nyitott, engedelmes szívvel Krisztus elé: Uram, mit cselekedjünk tehát? Ámen

Nagy Gábor

A betlehemi jászolba tekintve

Azon az éjszakán mikor Jézus Betlehemben megszületett, pásztorok tanyáztak a közelben a szabad ég alatt és örködtek nyájuk mellett - olvashatjuk Lukács evangélista tudósítását, Jézus születésének történetéről. Abban, hogy a pásztorok ott tanyáztak Betlehem közelében, semmi különleges nincs, hiszen bármikor rájuk találhatunk volna ott kint a szabadban.

A munkájukat végezték, örködtek nyájuk mellett. De az már nem hétköznapi dolog, ami ezen a nevezetes éjszakán velük történt. Angyal jelent meg, hogy elsőként nekik mondja el a Jézus születéséről szóló örömhírt. Éppen nekik, az egyszerű pásztoroknak, akik talán egy kissé különcök voltak, akik talán egy kissé a társadalmon kívül éltek, akik talán egy kissé méltatlanok voltak ehhez a nagy eseményhez. De az Isten mégis oda küldte el angyalát, mégis őket ragyogta be a dicsőséges fény, mégis rájuk bízta ezt az üzenetet, hogy üdvözítő született.

Amikor álmukból felriadtak az angyal jelenésre, megijedtek, félelem fogta el őket, de az angyal így bízta a rémült pásztorokat – „Ne féljtek, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz.” A pásztorok félelme pedig hamar elillan és valóban örömmel indultak útnak, hogy megkeressék a betlehemi istállót és benne a bepólyált kisgyermeket. Hittek az angyal szavának, és nemcsak meghallották, hanem be is fogadták az örömhírt, ezért kerekedtek fel az éjszaka közepén és ezért mentek el egészen Betlehemig, mert az angyal szava számukra igazi örömhír volt. De vajon ez az örömhír valóban az egész

nép örömeire szól? Akkor miért vannak olyan kevesen Jézus jászla körül? Miért van olyan sok ember, aki nem indul el örvendezve a hír hallatára? „Üdvözítő született ma nektek!” Nem csak a pásztoroknak, nem csak a napkeleti bölcseknek, nem csak Jézus tanítványi körének, nem

csak zsidóknak, hanem az egész népnek, neked és nekem is megváltóul született Jézus. Azért született, hogy megváltson a bűnös létből, azért született, hogy megváltson a halálból, azért született, hogy szabaddá tegyen a gonosz irányítása, uralma alól. De úgy látszik ez sokaknak nem is örömhír, sokan elmennek emellett az esemény mellett, egyszerűen nem foglalkoznak vele, boldogságnak tartják, kegyes szentbeszédnek, értelmezhetetlen üzenetnek.

Pedig mennyire rászorulunk erre a kegyelemre, mennyire szükségünk van a szabadításra, hiszen teljesen megbénít minket a gonoszság, a bűn, a mulandóságunkból fakadó félelem és a hiábavalóság gondolata. A pásztorok örömmel indultak útnak, mert talán ott az Isten szabad ege alatt, a csillagokba merengve volt idejük felismerni elesettségüket, meglátni tehetetlenségüket, és amikor meghallották az örömhírt boldogság töltötte el a szívüket, mert az Isten szólt hozzájuk, az Isten ígéretet tett nekik, az Isten Jézus Krisztusban emberré lett és felvállalta bűnös életüket, hogy célt adjon nekik. És nem akármilyen célt, hanem az üdvösséget, amelyről amúgy nem is álmodhatnánk addig, míg bele nem tekintünk a betlehemi jászolba.

Bence Győző

Új gyülekezetépítési alkalom – születésnaposok köszöntése Súron

A gyülekezet a Krisztusban hívők közössége és egyben Isten családja is. Egy olyan közösség, ahol együtt örvendezünk és együtt adunk hálát életünk mérföldköveinél. Ilyen kiemelt állomás minden ember életében is egy-egy születésnap is. Éppen ezért gyülekezetünkben minden hónapban egy kijelölt vasárnapi istentiszteleten szeretnénk köszönteni Isten Igéjével és áldásával azokat, akik az adott időszakban ünnepelték ezt a jeles napot. A meghívók a nyilvántartás alapján kerülnek összeállításra – az esetleges tévedések miatt szíves elnézésüket kérjük –, melyet lehetőség szerint mindenki személyesen, esetleg postai úton kap kézhez.

A következő hónapokban **dec.18-án** kerül sor a decemberi, majd **jan.29-én** a januári születésnaposokat köszöntjük majd, mely alkalmakra minden érintettet családjukkal együtt szeretettel várunk

TÁRSADALMI MUNKA

December 28-29-én társadalmi munkát szervezünk, reggel 8 órától a brezovai és véhonyi evangélikus temetőben.

Kérjük, aki teheti fakitermeléshez használatos eszközökkel jöjjön.

Mindenit szeretettel várunk!

Boros Lajos gondnok:
Tel: 06 20 208 6667

Miként ünnepeljük?

Tanulmány és programterv a reformáció 500. évfordulójának bakonycsernyei megünneplésére.

Kedves Olvasóink!
Szerkesztőtársaim nevében nagyon boldog és meghitt karácsonyt kívánunk kedves mindnyájuknak! Az új esztendő felé tekintve

jó lelki, és testi egészségért fohászkodunk az Áldások Atyjához, Teremtőnk-höz. Az esetleges nehézségek, gondok elhordozásához, amelyekkel küzdenek, vagy amelyeket még sűrű ködfátyolként rejteget előttünk a titokzatos jövő, Megváltónk minden rosszat, bűnt eltörölő kegyelmét kérjük, mind Önök, mind pedig szereteteik számára.

Ünnepi számunkban mindhárom gyülekezet, a nagyvelegi, a sári és a bakonycsernyei közösségek közelmúltjába éppen úgy bepillantást engedünk, mint terveikbe. Korábbi számainkhoz hasonlóan kitekintünk a világban történt jelentős eseményekre. Fabiny Tamás püspök úr, mint a Lutheránus Világszövetség alelnöke személyes gondolatait és élményeit osztja meg olvasóinkkal a svédországi Lund katedrálisában történt ökumenikus imatálalkozó kapcsán, amelyet több okból is történelmi jelentőségűnek nevezhetünk. Miként ünnepeljük a reformáció 500. évfordulóját 2017-ben? Ezzel kapcsolatban már korábbi számainkban is olvashattak értekezést, (v.ö.: A Reformáció 500. évfordulója elé című írásunkat Evangelikus hírlevél 2016. március 7. oldal.) most az ott megfogalmazott gondolatokat szeretnénk elmélyíteni, és gyülekezeti helyzetünkre nézve alkalmazni.

Miként ünnepeljük?

Oly nagyon felgyorsult és megváltozott körülöttünk a világ, hogy erre az egyre gyorsuló változásra, nekünk is reagálnunk kell. Gondolkodásmodunk, szervezeti felépítésünk és infrastrukturális körülményeink megváltoztatásával.

A 2017. év a reformáció 500. évfordulója. Ebből következik a kérdés: Miként ünnepeljük meg az alkalmat? „A korábbi százéves évfordulókat gyakran politikai és egyházpolitikai megfontolások is formálták. 1617-ben a századik évforduló ünnepélése például hozzájárult az evangélikusokat és reformátusokat össze-

kapcsoló reformatori identitás stabilizálásához és megelevenítéséhez. Az evangélikusok és reformátusok a római katolikus egyház elleni erőteljes polémiával fejezték ki egymás iránti szolidaritásukat. Luthert úgy ünnepelték együtt, mint aki felszabadította őket a római iga alól. Jóval később, 1917-ben, az első világháború közepette Luthert nemzeti hősként tüntették fel.” (A szembenállástól a közösségig Evangelikus - római katolikus közös megemlékezés a reformációról 2017-ben 6. pont)

A szerkesztői bevezetőben már utaltunk hírlevelünk márciusi számának írására, (A Reformáció 500. évfordulója elé) amelyben az ünnepelés három fontos irányát jelöltünk meg. 1, lelki építkezés, 2, szellemi épülés, 3 fizikai fejlesztések. A számozás egyben fontossági sorrendet is jelöl. Remélem, senki nem érti félre az általam használt összegzést, de szívem szerint mindhárom fejlesztésre, reformra váró területre egyformán a gyülekezet modernizációja kifejezést használom. Oly nagyon felgyorsult és megváltozott körülöttünk a világ, hogy erre az egyre gyorsuló változásra, nekünk is reagálnunk kell. Gondolkodásmodunk szervezeti felépítésünk és infrastrukturális körülményeink megváltoztatásával.

A lelki építkezésre nézve előző írásunkban a bűnbánat fontosságát emeltem ki. A bűnbánat egyúttal az Istennel és egymással szembeni hibáink, tévedéseink és mulasztásaink elismerése is. Bűnbánatunk komolyságát jelentheti, amikor bármilyen fájdalmas is, de végig-elemezzük azokat a területeket, amelyek gyülekezetünk gyakorlatában nem követik a Szentírás zsinórmértékét. Hibáink őszinte végigelemzését követően lehetőségünk nyílik a változtatásra. Ez az, amit mi megtehetünk. De egészen nyilvánvaló módon semmilyen szerkezeti átalakítás, rossz gyakorlat megváltoztatása, önmagában nem garantálja a sikert. Mert az egyház megújítása, a lelkek megújítása alapvetően a Szentlélek Isten hatalmában áll Ő ad lelki megújulást oda, és amikor az neki tetszik!

Erre bizonyosság az egyház története is, amelyben a Krisztus követése mindig hullámzó intenzitású volt. Egy baráti beszélgetésben néhai Smidélisz Ernő lelkész fia Smidélisz Zoltán nyugalmozott

esperes, volt püspökhelyettes idézte fel édesapja egy mondatát a XX. század nagy lelki megújulásáról: „Az 50-es évek nagy ébredési időszakában elég volt Jézus nevét kimondani ahhoz, hogy megteljenek a templomok, ma ez láthatóan nem így működik” - Majd hozzáfűzte: -

„Az egykori ébredés annyi lelki és fizikai tartalékot jelentett az egyháznak, amellyel kibírta az 50-es évek üldöztetéseit, a Kádár korszak diktatúráját.”

E szavakat továbbfűzve már saját tapasztalataimat és véleményemet írom. A 80-as évek ébredése, amelyből kortársaimmal együtt sokan elindultunk Megváltónk nyomában egészen máig hat. Pontosan azért, hogy kibírjuk a mai korszak közönyét, a kapitalizmus pénz és hataloméhségének minden vadságát és szörnyűségeit.

S ha már a lélekgyilkos kapitalizmusnál tartunk, mondjuk el róla: úgy működik, mint minden diktatúra. Szereti önmagát szebb és hasznosabb színben feltüntetni annál, mint amilyen valójában. Ma demokráciának hívjuk a rendszert, amelyben élünk. De nevezték a pénz diktatúrájának korszakait másként is. A kapitalista eszmeiség volt már felvilágosodás, racionalizmus, liberalizmus is, és mindenféle más is. (Czakó Gábor) Mindegyiknek egy a lényege: eltereli figyelmünket a pénz mindenhatóságáról, és olyan illúziót kínál fel számunkra, amelyben elhiszük, mi magunk alakítjuk sorsunkat.

(Folytatás a hatodik oldalon)

(Folytatás az ötödik oldalról)

A diktatúrák kizsákmányolók. E legutóbbi diktatúránk, ez a demokrácia-kapitalizmus leginkább az időt rabolta el tőlünk. A 2008 utáni válságból való kilábalás egyik következményeként, hogy sikerüljön fenntartani a háztartások egyensúlyait, sok helyütt két-három munkahelyet is bevállaltak az emberek. Ezzel szinte eltűnt minden olyan idő, amelyet önmagukra és szeretteikre szánhattak volna. Csak nagyon keveseknek volt bátorsága, lehetősége és ereje tudatosan küzdeni mindezek ellen.

Az önmagunkra szánt idő egyik leglényegesebb és leginkább minőségi része az, amelyet saját lelkünk gondozására fordíthattunk, amikor Istennel együtt vagyunk a belső szoba csendjében és imádkozunk. Amikor igehirdetést hallgatunk, vagy Szentírást olvasunk, léleképítő tartalmú irodalmat olvasunk, vagy filmeket nézünk. A személyes hitélet gyakorlása mellett szinte alig néhány család esetében valósul meg az, amikor a családfő háza népét tanítja, ahogy Luther ezt kérésként minden evangélikus édesapa számára megfogalmazta. Mikor ülünk le szeretteinkkel együtt a Szentírás mellé, hogy tanulmányozzuk azt? Az ilyen hiányos, vagy elégtelen hitgyakorlásból nem épül a közösségi hitélet sem, amelyből végső soron egy egészségesebb társadalom fejlődhetne ki. Tehát, amit a kíváncsú változás érdekében tennünk lehet és kell, az az, hogy intenzíven elkezdünk imádkozni a családok lelki megújulásáért, hogy Isten megőrző és megújító ereje képessé tegye őket a tudatos ellenállásra minden csábító és lé-

lekölő gondolattól és tevékenységgel szemben. Minden gyülekezeti rendezvény természetes része az imádság. Ezekben az imádságokban kiemelt szerepe van a családokért folytatott könyörgésnek. Ebbe a szolgálatba nagyon fontos lenne azon testvéreink bekapcsolódása, akik idős korukra való tekintettel, fizikai jelenlétükkel nem tudnak jelen lenni a gyülekezet közös alkalmain, bibliaórákon, istentiszteleteken.

Számukra szeretném javasolni, kapcsolódjanak bele a lelkészek hétköznapi imádságaiba. Hétfő reggelenként 8 órakor imaalkalmat tartunk feleségemmel együtt. Így indítjuk a hetet, amelyben hálát adunk az előző hét eseményeiért, valamint kérjük az erőt az előttünk lévő teendőinkért.

Ilyen alkalmak során minden esetben külön imádkozunk idős testvéreinkért, kiemelten imádkozunk a gyülekezetben élő betegekért. Akiknek gondjairól, betegségeikről tudunk, név szerint is az Isten elé visszük őket. Általános megfogalmazásban természetesen megemlékezünk mindenki másról is. A reformáció megújító lendületének örvendő, szeretnénk meghívni kedves olvasóinkat, hétfőnkénti imaalkalmainkra. Kérünk mindenkit, aki csak teheti, ebben az órában saját otthonában kapcsolódjon be imádkozásunkba. Hordozzuk együtt gyülekezetünket, családjainkat, gyermekeinket és unokáinkat! Különös tekintettel azokra a családokra gondoljunk, akik számára még, vagy már nem tud lelki erőforrást jelenteni a Krisztushoz tartozás.

Mindezek mellett, természetesen, az is fontos szolgálat lenne, ha olykor személyesen is találkozni tudnánk az imádság közös gyakorlására, ezért keresem azon testvéreimet, akik heti rendszerességgel

örömmel bekapcsolódnának a gyülekezet és társadalmunk megújulásáért folytatott imaküzdelmeibe. Akit a Szentlélek erre indít, kérem, jelentkezzen a Lelkeszi Hivatalban személyesen, vagy telefonon e sorok szerzőjénél (Tel.: 0622/592-000; 0620/981-59023). A lelki megújulás alapvető mozgatója tehát az őszinte bűnbánat és a folyamatos könyörgés. Mindezek által lelki éberségünket, lelki egészségünket szeretnénk fokozni. Jó gyakorlatként leírom a bókodi gyülekezet kezdeményezését is. Ők az új egyházi évben olvasóközösséget hoztak létre, amelyben ádventtől kezdve, Luther Márton, „Jer örvendjünk keresztyének” című mindennapi áhitatos könyvét olvassák, illetve tanításait meg is beszélik találkozásaik során.

Lelki megújulásunk másik gátja a lelkeszi munka helytelen irányából fakad. A lelkeszi szolgálat iránti társadalmi elvárás, amely értelemszerűen magában foglalja a gyülekezet elvárásait is, rossz irányba hat, és gátolja gyülekezeteink lelki megújulását. A klasszikus protestáns lelkeszi szolgálat elvben ma sokkal jobban hasonlít a római katolikus papi szolgálathoz, mint ahogy azt reformátor eleink remélték. Ez a szolgálat egyébiránt az ószövetségi papi tisztséghez is hasonlít, különösen, ha annak a királyság korában gyakorolt formájára gondolunk. Ebben a pap közvetített az Örökkévaló és a nép között. Elvégezte a közbenjáró imádságokat, bemutatta a nép bűneit eltörölő áldozatokat. Napjainkban az áldozatok bemutatásnak gyakorlatát a papok másokért elmondott közbenjáró imádságai helyettesítik. Ez a protestáns gyakorlat, a katolikus szertartásban pedig emellett a misén, Krisztus egyszeri és megismételhetetlen keresztdáldozatát ismételten bemutatják, amelyről szintén a bűnök bocsánatának elnyerését remélik. Mindezen gyakorlatok következtében, amelyek a papság szerepét ennyire hangsúlyossá, sőt nélkülözhetetlenné teszik, eleve másodlagossá válik a hívek szerepe. Tehát az imádság, a lelki élet mindennapi intenzív gyakorlásának szerepe áthelyeződik a professzionális közvetítőkre, a papokra, lelkipásztorokra. Félreértés ne essék, nem a papsággal van problémám, csak a papi szerep hibás értékelésével. A jelenlegi papi szolgálat az évszázadok alatt intézményesedett ki. A lelki vezető szerepének túlhangsúlyozása a hívekben olyan hamis érzületet keltett, hogy az üdvösségük, testi-lelki jólétük érdekében

munkálkodó közvetítők, helyettük is képesek megoldani az égiekkel való kapcsolattartást. Egyfajta „bizzuk ezt a profikra, ők jobban tudják” gondolkodás alakult ki. Ennek következtében jelentősen csorbul az egyéni vallásosság, az élő hit gyakorlásának módja. Ha az Újszövetségben található gyülekezeti modellt szemléljük, akkor homlokegyenest ennek az ellenkezőjét tapasztaljuk. Az apostolok igehirdetése nyomán megalakuló gyülekezeteket munkacsoportok vezették, nem pedig papok, vagy lelkészek! E vezetői csoportok tagjaiban, kinek milyen egyéni lelki ajándéka volt, azzal szolgált a közösségben. Az Efezusi levélben így olvassuk ezt: „És ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétácul, ismét másokat evangélistácul, vagy pásztorokul és tanítócul,” (Ef 4,11). Természetesen, ahogy nőtt a közösség és szolgálatuk nyomán újabb gyülekezetek alakultak, a közösségek lelki vezetői, a püspökök, egyre nagyobb tekintélyt kaptak és lassan kialakult az egyházi hierarchia is. Ez sem baj, mert jó az, ha rend és szerveztség van egy közösségben. A gond mindig abból adódik, ha mind a papság, mind pedig a gyülekezet tagjai elhiszik önmagukról, hogy képesek mások helyett is megélni, gyakorolni a hitüket. Akkor hogyan tovább?

Fel kell fedezni az egyetemes papságban rejlő áldásokat! „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket;” 1Pét 2,9 alapján minden felnőtt gyülekezeti tag képes úgy megélni hitét, hogy azzal szolgáljon mások felé. Kiki azzal a lelki ajándékkal, amelyet Isten adott számára. Mindezeket a gyakorlatban a következőképpen képzelhetjük el: a lelkész vezetése és irányítása mellett a gyülekezet leendő munkatársai képzésben részesülnek, amelyben bibliai, egyház és önismereti témák kerülnek sorra. Majd az elméletet gyakorlati oktatás követi, s mindezek mellett természetesen sok-sok imádság is segíti a szolgálatra történő ráhangolódást. Még konkrétabban. Várjuk azok jelentkezését, akik egy eljövendő szép és hasznos időtöltés reményében szívesen felfedeznék lelki talentumaikat. Akit a Szentlélek erre indít, kérem, jelentkezzen a Lelkeszi Hivatalban személyesen, vagy telefonon e sorok szerzőjénél (Tel.: 0622/592-000; 06/20/981-5923).

Kedvezményes családok táborát szerve-

zünk 2017. június 26 - július 2-ig a balatonszárszói Andorka Rudolf Evangélikus Konferencia és Missziói Otthonban.

Jelentkezési határidő április 15. Részvételi díj: 0-3 éves korig térítésmentes, 4-14 éves korig 50%-os, felnőtteknek 15 000 Ft/fő/hét teljes ellátással és szállásköltséggel. A szállás közvetlen a vízparton található, játszótérrel, napozási lehetőséggel rendelkezik.

A gyermekek számára külön foglalkozásokat tervezünk. A pihenés és a lelki feltöltődés garantált! Jelentkezni a Lelkeszi Hivatalban lehet az 06/22/592-000; 06/20/9815923-as telefonszámokon lehet.

Nem szeretnénk sokat markolni és keveset fogni. Lennének még elképzeléseim, de ezeket egyelőre a későbbiekre tartogatom. A szellemi épülés tekintetében az előttünk álló jubileumi év sok olyan országos és megyei programot kínál fel, amelyekre érdemes lesz odafigyelni, illetve ezeken részt venni.

Az elkészült új evangélikus múzeumot szívesen ajánlom figyelmükbe. Kellő érdeklődés esetében szervezett formában szívesen el is mehetnénk megtekinteni azt. Amennyiben sikerül felújítani orgonánkat, mindenképpen szeretnénk egy orgonakoncerttel megünnepelni azt. A nyár folyamán, talán egy szűkebb delegációval eljuthatnánk augusztusban a wittenbergi magyar napok rendezvényeire.

Október 31-én este szeretnénk gyülekezeti delegációkkal együtt ünnepelni a Budapesten a Papp László Arénában megrendezésre kerülő közös protestáns

istentiszteleten.

A levél és irattári anyagaink felmérése ez évben megtörtént. Köszönjük a Gyűjteményi Tanács támogatását, valamint Bődő István főlevéltáros értékes munkáját. 2017-ben szeretnénk tovább folytatni ezt a munkát az esperesi anyagok leválogatásával is. Anyakönyveink digitalizációja a legrégebbi anyakönyvünk kivételével megtörtént.

A következő év izgalmas felfedezése lehet, ha utánajárunk egy legendának, ami talán nem is az. Több testvér egy útikönyv leírásait említette meg, melyben Rómer Flóris Bakony című munkájára hivatkozva úgy vélik, hogy a karzat fa mellvértjén festett képek találhatók. E szóbeszédnek nyomába eredtünk, és annyit biztosan állíthatunk, hogy valóban igaz a hír. Az idézett mű 90. oldalán a következőket olvashatjuk:

Megemlítésre méltónak tartom még a karzat korlátján látható, fára csinosan festett négy Evangélista képét, ezen felirattal: *Verbum — Dei ma — net in aeter — num Ps. 40; —S . Máté, János, Márk és Lukács képeik fölött.* (Dr Rómer Flóris Bakony, természetrajzi és régészeti vázlat, 1860

<http://mek.oszk.hu/15000/15064/15064.pdf>)

Azt nem tudjuk pontosan, hogy az 1862-ben keletkezett tűzvész mekkora károkat okozott a templom berendezésében. Lehetséges, hogy az egész templombelső kiégett. Nyilván, ez esetben semmilyen festmény nem maradhatott épségben. Mégis az igazság megér egy kutatást! Terveink szerint 2017-ben mindennek utána járunk. Ha találnánk valamit, bizony hatalmas kulturális szenzáció lenne.

A fizikai építkezésekről nehéz még bármi biztosat mondani. Szeretnénk befejezni orgonánk felújítását. Isten segítségével gyülekezeti házunk megkezdett korszerűsítését is be kívánjuk fejezni, ahol egyházmegyei levéltárat és egy irodai helyiséget is szeretnénk kialakítani.

Várjuk tevékeny együttműködésüket!

Szarka István

Az ökumené reformációja

Talán nem túlzás, ha azt állítom, hogy újabb egyháztörténeti jelentőségű alkalmon vehettem részt, ezúttal már, mint a világ közel hetvenötmillió evangélikusát magába foglaló közösség egyik alelnöke...

Nem arról van szó, hogy a Keresztények Egységét Előmozdító Pápai Tanács gesztust gyakorolt, és vállalta, hogy az evangélikusok számára ünnepnek számító október 31-én kész egy közös alkalomra. Nem, most kifejezetten a reformáció ünnepe állt a megemlékezés középpontjában. A katolikusok és az evangélikusok közös istentiszteletet tartottak a jeles napon, ezzel pedig új távlatokat nyitottak a két egyház együttműködése és közös tanúságtétele számára. Az utókor talán úgy fogja emlegetni ezt a napot, hogy ehhez kötődik az ökumené reformációja.

Az időpont mellett a helyszín is fontos. 1947-ben a svédországi Lundban alakult meg a Lutheránus Világszövetség (LVSZ). A liturgiában a mi részünkről központi szerepet kapott Munib Younan LVSZ-elnök a Szentföldön, Jeruzsálemben püspök, Martin Junge főtitkár pedig Chiléből származik.

A sok jelen levő fiatal azt is kifejezésre juttatta, hogy nem egyszerűen visszaemlékezünk, hanem a jövőt munkálva előretekintünk. Egyházaink továbbá korántsem férfiközpontúak, példának okáért a házigazda svéd egyház élén Antje Jackelén személyében érsek asszony áll.

A lundi reformációi istentiszteletet evangélikusok és katolikusok közösen tartották. Ferenc pápa mellett a vatikáni Kurt Koch kardinális, valamint sok-sok érsek, püspök és apáca volt jelen. Amikor 2010 ádventjében az LVSZ vezetésével a Vatikánban jártunk, meghívtuk XVI. Benedek pápát, hogy valamilyen formában majd legyen részese a reformációi megemlékezéseknek. Ferenc pápa betartotta elődje ígéretét.

Érdekes együtt szemlélni a két egyházfőt. Igazat kell adnom Vértessaljai László jezsuita pap barátomnak, aki szerint Benedek tudós teológus, Fe-

renc viszont próféta. Hiszem, hogy ennek jegyében vállalta a lundi szolgálatot is. Egy svéd egyházi lapnak adott interjújában már az alkalmat megelőzően részletesen szólt arról, mennyire nagyra értékeli Luthert. Őt egyrészt a Szentírás szenvedélyes hívének nevezte, másrészt igen okos embernek. Szólt arról, hogy argentinai lelkeszi és püspöki szolgálata során milyen jól együtt tudott működni az

evangélikusokkal.

Bárhol jelenik meg Ferenc pápa, ujongó tömeg fogadja. A hozzá hasonló vérmérsékletű Younan püspök mindenesetre igyekszik ugyanazt a derűt sugározni. Az állami és egyházi elvárásoknak megfelelően Ferenc pápa találkozott a svéd királyi család tagjaival és a miniszterelnökkel, valamint november 1-jén misét is tartott a malmói footballstadionban, ám azt minden alkalommal egyértelművé tette, hogy látogatása középpontjában a közös reformációi megemlékezés áll. Erre utalt egyebek mellett az is, hogy a liturgiában részt vevők a reformáció színére emlékeztető piros stólat viseltek az egyszerű albán. A katolikus gyakorlatban ez persze a mártírok színe is. Ebben az összefüggésben bizony a vértanúk ökumenéjéről is beszélnünk kell. Lundban mind a pápa, mind az evangélikus vezetők megemlékeztek az üldözött keresztyénekről.

Az ökumenikus reformációi istentisztelet felemelő része volt, amikor a résztvevők a békesség jelét osztották meg egymással. A római pápa és az evangélikus püspök átölelte egymást (képünkön). A közelmúltban magyarul is megjelent irat címét kölcsönvéve azt mondhatjuk, hogy eljutottunk a szembenállástól a közösségig. Ebben az ölelésben egyszerre volt benne a

bocsánatkérés és a megbocsátás, a gyónás és a feloldozás.

Ám még nem értünk célba. Örülök, hogy a liturgia keretében az említett ökumenikus dokumentumnak éppen a harmadik felszólítását vezethettem be, miközben egy kislány meggyújtotta a harmadik gyertyát. A harmadik felszólításban ugyanis benne van az az elköteleződés, hogy immár az egyház látható egységét fogjuk munkálni.

Ennek jele pedig az asztalközösség, hogy egyek lehetünk az úrvacsorában. Igehirdetésében Junge főtitkár is határozottan utalt erre, és megfogalmazódott ez a vágy Koch bíboros imádságában is.

Végül hadd osszak meg az olvasóval egy olyan beszélgetést, amelyről még nem értesült a közvélemény. Amikor a lundi istentiszteletet követő malmói együttlét is véget ért – amelyen több ezren voltak

jelen a város sportcsarnokában –, Younan LVSZ-elnök immár szűk körben megkérdezte Ferenc pápát: „Mi lesz a következő lépés?” Római püspöke így válaszolt: „Nem tudom, nem én vagyok a Szentlélek.”

Ez az első hallásra tréfásnak tűnő mondat szerintem azt a meggyőződést is kifejezi, hogy ami itt és most történik, az a Szentlélek Úristen műve. Órá, az egység Lelkére kell hagyatkoznunk ezután is. *Fabiny Tamás*

Tisztelt hozzátartozók!

Változatlanul nagy gondot fordítunk temetőnk rendben tartására. Tisztelettel kérjük Önöket, segítsék munkánkat. Szeretteik sírjait ápolják egész évben. A hulladékot szíveskedjenek a felső kapu melletti tárolóba helyezni. A sírhely megváltási összeg 2016. évben nem változott. 6000 Ft/ sírhely 25 évre vonatkozóan.

Kérjük, a temető fenntartói járulékot szíveskedjenek befizetni (sírhelyenként 1000 Ft/év). Ebből az összegből tudjuk a temető fejlesztéseit elvégezni, illetve a fűnyírás, kertápolási tennivalóinkat finanszírozni. Megköszönjük, hogy évenként segítenek a fakitermelésben és temetőgondozásban!

Köszönettel:

a Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség Presbitériuma.

Kedves Evangélikus Testvéreink!

Az év végéhez közeledve áttekintettük gyülekezetünk anyagi nyilvántartását. Könyvelésünkben sok Testvérünk egyházfenntartói járulék befizetése hiányzik. Minthogy az egyházfenntartást már évek óta nem házalva szedjük be. Lehetséges, hogy többen megfeledeztek az összeg eljuttatásáról.

Tisztelettel kérjük, amennyiben szeretné támogatni gyülekezetünk szolgálatait, úgy szíveskedjék az egyházfenntartói járulékot befizetni, vagy eljuttatni számunkra. Kérjük amennyiben az összeg befizetése bármilyen akadályba, vagy nehézségbe ütközik az Ön részéről, azt is szíveskedjék jelezni presbitereinknél, gyülekezetünk tagjainál. Munkanapokon történő befizetésekre a falu központjában található fodrászüzletben, gyülekezetünk jegyzője Molnárné Nochta Mónika testvérünk is szívesen rendelkezésükre áll.

További pénztári órákat a vasárnapi istentiszteletek előtt 9.30-10.30 között tartunk az irodában. Időpontkérés, egyeztetés céljából kérjük, hívja az 592 000-ás és 413-076-os telefonszámokat. Banki befizetés, utalás esetén kérjük az összeget a pontos cím és nevek feltüntetésével szíveskedjék átutalni.

Számlaszámunk: 12080607-01466049-00100007

Az egyházfenntartás összegére vonatkozóan a következő tájékoztatást adjuk:

Az egyházfenntartás kívánatos mértéke személyenként a család egy főre eső nettó jövedelmének 1%-a, vagy a presbitérium által meghatározott alábbi összegek:

2015-ben 6000 Ft

2016-ban 6000 Ft

Természetesen szívesen fogadunk minden szívből jövő adományt, szívük és lehetőségük szerinti hozzájárulást gyülekezetünk fenntartásához.

Az alábbi ígérel és rövid meditációval kívánjuk Urunk meg-szentelő kegyemét életére és szereteteinek életére.

De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. 1Tim 1,14

Igemagyarázatban ritkán szólnak egyetlen szóról. Most erre a „De” kötőszóra koncentrálunk. Pál apostol az előző mondatokban arról az állapotáról vall, amikor még nem ismerte Isten szeretetét és mindent megtett, hogy Jézus nevét káromolja és erőszakosan üldözze és ellehetetlenítse, Jézus követőinek helyzetét. Azt mondja, féktelensége, hitetlensége a tudatlanságából fakadt. Ámde a Jézussal való személyes találkozás, mindent megfordított benne. Akkor ***bőségesen kiáradt rá, Isten szeretete. Nem az ítélete, hanem a kegyelme.*** Tudom, ilyen csodás találkozások ma is megtörténnek az élő Jézus és az erre kiválasztottak között. Mert Isten szeretete mindig utat talál hozzánk, főként, ha keressük őt, és utána kérdezzük hollétéről. ***Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! Ézs50,6***

A Bakonycsérnyei Evangélikus Egyházközség Presbitériuma nevében tisztelettel és szeretettel köszöntjük:

Szarka István
lelkész-esperes

Szarka Éva
lelkész

Csernyin Sándor
felügyelő

Óvodánk életéből

Nevelési év kezdete óta sok programban, élményben lehetett részük óvodásainknak (Mihály-napi öszköszöntő vásár, kirándulások, színházlátogatás...).

Őszi kirándulásunkat Orondpusztára szerveztük, mely igazán élményekkel teli napot biztosított a gyermekek számára (állatsimogatás, sajtókóstolás, játék a „majomházban” szalmabálák között).

„Csoport a családnál” programunk keretén belül ellátogattunk kis óvodásunk nagyszüleinek szőlőskertjébe. Köszönet érte!

Kirándulásaink által a gyermekek megismerhetik közvetlen és tágabb környezetüket, a minket körülölelő táj szépségét és a közösségépítés céljából is jó szolgálatot tesznek. Színházlátogatásunk során a Dinom-dánom című előadást tekinthettük meg Székesfehérváron.

Október 22-én Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület felkérésére pedagógus találkozót, csendes napot szerveztünk. A színvonalas előadások, istentisztelet, Isten ígéjéről való elgondolkodás, óvodásaink műsora, a szülők és gyülekezetünk által felajánlott sütemények, az áldozatos munka, mind-mind hozzájárult ahhoz, hogy Istentől megáldott, tartalmas, lelki feltöltődést nyújtó napot tölthetünk együtt.

Köszönjük az SZMK tagjainak, s minden kedves támogatóknak, hogy a szülők-nevelők bál bevételéből a gyermekek karácsonyát szebbé tehetjük.

Adventre való ráhangolódásunkat, hittanalkalmaink, Jézus születésének történetéről való beszélgetések, bibliai történet ábrázolása, adventi versek, énekek, adventi gyertyagyújtáson való szereplés, valamint a templomi szolgálat segítették.

A mikulás-napi ünnepséget az óvó nénik bábelőadása színesítette. A gyermekek műsorát a Mikulás örömmel fogadta. A családok számára szervezett adventi ajándékkészítő délutánra, óvodánk dolgozói nagy lelkesedéssel készülnek.

Evangélikus Óvoda nevelőtestülete

Nagyvelegi hírek

Kajos János 1916 - 1986

Kajos János 1916. július 13-án született Nagyszombatban, Kajos István postai altiszt és Baán Mária negyedik gyermekeként. A trianoni békekötést követően, a család Rákospalotára költözött, ahol János elkezdte az elemi iskolát. 1928-ban mély gyász borult a családra, mikor elveszítette édesapját. Ezt követően testvérei segítették tanulmányai finanszírozásában. 1934-38 között végezte el az evangélikus hittudományi egyetemet Sopronban. Lelkészé avatását követően öt hónapig szolgált Csabdin, mint helyettes lelkész, majd 1939 januárjától bő egy éven keresztül Észtországban tanulhatott ösztöndíjasként. Az ezt követő időszakban számtalan szolgálati helyen fordult meg, többek között Nagytarcsán és Orosházán is. E két helyen a népfőiskola vezetőjeként dolgozott.

1941-ben katonai behívót kapott, ami miatt meg kellett szakítani ezt a szolgálatát. 1943 nyarán a frontra kellett vonulnia, és a tábori kórházban kapott beosztást, majd az oroszok előrenyomulása során 1945 áprilisában fogságba került. Háromévi fogság után 1948. június 28-án térhetett haza.

Házasságot még a hadifogság előtt kötött Bacsur Ilonával, akivel hosszú házasságukat 4 gyermekkel áldotta meg az Isten. A háborút követő missziós segédlelkészi szolgálatot végzett, amelyből a Rákosi-diktatúra vezetői 1953 tavaszán Nagyvelegre helyezték el. Harmincévnyi szolgálat után 1986-ban innen ment nyugdíjba, és nyugdíjas éveit Diósdon töltötte. Végül 1986. június 5-én 80 éves korában hunyt el.

Végső nyugalomra a nagyvelegi temetőben helyezték.

Majd egy évvel ezelőtt, mikor az óvi istentiszteletünk véget ért, egyszer csak megcsörrent a telefon. Németországból jött a hívás, és a vonal túlsó végéről egy idős, kedves női hang szólalt meg. - Jó estét kívánok, Kajos Annamária vagyok! Kajos Annamária Kajos János második gyermeke. Hamar kiderült, hogy mi a telefonhívás célja, ugyanis Kajos János, volt nagyvelegi lelkész 1916. július 13-án született, így születésének 100. évfordulójára készült a család. Ez alkalomból a gyülekezettel együtt szerettek volna megemlékezni 1986 nyarán elhunyt édesapjukról. A tavasz folyamán még néhány telefonos egyeztetés és személyes találkozás után körvonalazódni látszott a közös megemlékezés. Így aztán 2016. július 17-én a népes Kajos család és a nagyvelegi gyülekezet hívei szépen megtöltötték a nagyvelegi templomot. Megerősítő ünnep volt ez a nap, és örömteli találkozás a gyülekezet és a család számára. Az istentiszteleten Kajos Annamária hirdette az ígét, és az egyik unoka Keisz Ágoston elevenítette fel nagyapja életét és szolgálatát. Az istentiszteletet követően még lehetőség nyílt egy kis beszélgetésre a gyülekezeti teremben tartott agapén, ahol még többen megemlékeztek Kajos János 30 éves nagyvelegi szolgálatáról. Isten iránti hálával gondolunk erre a szép napra.

Óvodástól a középiskolásig

Az idei nyár egyik nagy terve volt, hogy minden hittanos korosztálynak tudjunk szervezni egy tábor. A legkisebbjeink, az óvodások, az idén második alkalommal megszervezték „nyári óvodában” szerezhették meg első táboros élményeiket.

A napközis tábor két héten keresztül várta az óvodásokat a gyülekezeti házba, ahol sok színes program mellett, nagy közös éneklésekkel dicsérhettünk együtt az Urat. Idén 13 kisgyermek fordult meg táborunkban, és bízunk benne, hogy olyan élménnyel gazdagodtak, ami segíti őket, hogy szép lassan belenőjenek gyülekezetünk közösségébe.

Júliusban tartottuk az általános iskolás hittanosok táborát, amit idén először szerveztünk meg a fehérvárcsurgóiakkal közösen. A tábor témája a keresztség volt, és az Apostolok Cselekedete-

iből került eléink mindennap egy-egy történet, melyben az apostolok által továbbadott örömhír indított embereket a keresztségre.

Így tanultunk az etióp kincstárnokról, Kornéliuszról, Saulról, Simon mágusról és Pál és Szilász börtönőréről. Isten nagy ajándéka volt, hogy a tábor végére megajándékozott minket még egy történettel, amelynek mi is személyesen részesei lehettünk, ugyanis táborunk legidősebb résztvevője, a tábor során átélve a találkozást az élő Úr Jézus Krisztussal hitre jutott, és kérte a keresztséget. A középiskolás korosztállyal pedig az egyházmegyei ifjúsági táborban, illetve egy háromnapos Vértes-túrán vehettünk részt. Nagyon nagy hálával tartozunk Istennek ezért a sok élményért és ajándékért, amit a táborokon keresztül kaphattunk, és adhattunk.

Dávidok találkozója

November 19-én nyári táboraink hangulatát igyekeztünk feleleveníteni, ezért egy seregszemlét tartottunk, melyre minden korcsoportot hívtunk és vártunk. A tábornap témája Dávid és Góliát volt. Ebből a történetből azt tanultuk, hogy bár kicsik és gyengék vagyunk, Jézust magunkra öltve mégis győzni tudunk az olyan óriások ellen, mint a kísértések, és a bűn.

A népes gyereksereg mellett a szolgálók közössége is örömteli látvány volt, hiszen a 21 gyerek mellett kilenc felnőtt fáradozott azon, hogy a nap gördülékenyen menjen. Nagyon jó volt újból átélni a közösséget a fehérvárcsurgói testvéreinkkel is, és a nap végére az sem maradt kérdés, hogy tavasszal újból találkozunk.

Bence Győző

Beszámoló a X. focikupáról

Az idei évben sem maradhatott el hagyományos Egyházmegyei Focikupánk, mely immár 10. alkalommal került megrendezésre. A torna résztvevői immár második alkalommal látogattak el Bakonyszombathelyre november 12-én, ahol a helyi evangélikus templomban gyülekeztünk reggeli áhítatra Nagy Gábor lelkész szolgálatával. Ezután az általános iskola tornacsarnokában kezdődtek meg a mérkőzések, melyek idén is sportszerű, testvéri hangulatban zajlottak.

A 10 nevezett csapat helyezései a következőképp alakultak:

1. Csákvár
2. Nagyveleg I.
3. Bokodi Pecások
4. Bakonyszombathelyi Szentek
5. Székesfehérvár
6. Súr
7. Oroszlány
8. Tatabánya
9. Nagyveleg II.
10. Bakonycsernye

A reggeli áhítat igehirdetése.

Lukács 17,11-19 - Tíz leprás meggyógyítása

¹¹Amikor Jézus úton volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea között haladt át. ¹²Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, ¹³és kiáltozva kérték: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! ¹⁴Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: Menjetek el, és mutassátok meg magatokat a papoknak! És amíg odaértek, megtisztultak. ¹⁵Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. ¹⁶Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt. ¹⁷Megszólalt Jézus, és ezt

kérdezte: Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? ¹⁸Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen? ¹⁹És ezt mondta az Úr: Kelj fel és menj el, a hited megtartott téged.

Keresztyén Gyülekezet, Testvéreim az ÚR Jézus Krisztusban.

Idén szép évfordulóhoz értünk el a Focikupával, ez már ugyanis a 10. alkalom, hogy összegyűlhetünk. Hála érte Istennek, hogy áldását adta erre a kezdeményezésre és köszönet egyben a házigazdának is, hogy újból itt lehetünk. A tízes szám számomra egyből előhozta a fenti evangéliumi történetet, a 10 leprás meggyógyítását.

Tíz férfit látunk itt, akik korábban valószínű nem ismerték egymást. Mindenki élte a maga életét, a maga városában, a maga családjá körében. Még etnikai különbségek is voltak köztük, hiszen volt, aki izraeli volt, és volt, aki samáriai. És bár szomszédos tartományokban éltek, a két népcsoport ki nem állhatta egymást. Tehát 10 ilyen különböző és egymás számára idegen, sőt ellenséges embert most mégis együtt látunk.

Mi hozta őket össze? Miként váltak egy csapattá? Valójában nem más, mint a nyomorúságuk. Mindegyik ugyanis ugyanabban a kórban szenvedett, a lepra halálos betegségében. Akin Jézus korában felfedezték ennek tüneteit, azt kitiltották a városokból, kiűzték őket otthonaikból és száműzöttekké lettek. Ha valaki látta a klasszikus Ben Hur c. filmet, abban is szépen mutatják be, hogy külön telepet hoztak létre maguknak a betegek, távol az egészségesektől.

Ezt a tíz embert tehát a közös baj hozta össze és lettek egy csapattá. Közös volt az ellenfelük, a betegség és közös volt a céljuk: szerették volna valahogy túlélni ezt a bajt. Azonban a 10 fős csapat még hiányos, ha a focipályára gondolunk.

A mezőnyjátékosok közül ugyanis még hiányzik egy igen fontos ember: a kapus. A magyar válogatottól pedig megtanulhattuk az elmúlt sok-sok év alatt 1998 óta, hogy a kapus az mindig a Király. A tíz leprásnál is ugyanez a helyzet állt elő, mikor a legnagyobb királlyal, Jézussal találkoztak össze, Ő pedig közösséget vállalt velük és leigazolt hozzájuk.

Jézusban ez a nagyszerű, hogy Ő felvállal bennünket a nyomorúságaink közepette is. Talán nincs ma itt közöttünk

halálos beteg – nem tudom. De biztos mindenki hozta magával a melegítője és a csukája mellett a maga gondjait, terheit is. Talán most nincsenek ezek felszínen, hiszen kikapcsolódni jöttünk, de azért ott vannak. Talán testi bajok, talán rendezetlen ügyek, munkahelyi, családi nehézségek. Vagy éppen egyfajta üresség érzése, amit próbálunk így-úgy betölteni. Isten nélkül élve bizony könnyen válik nyomorulttá az ember – és sokszor ez kívülről nem is látszik, de belül tudjuk ezt magunkról. Jézus azonban így is vállal minket – mindezekkel együtt és mindezek ellenére is.

De még ennél is jobb, hogy nem akar minket ebben az állapotban hagyni, hanem gyógyulást kínál. Gyógyulást a hitelenségnek és a bűnnek a betegségéből. Szabadulást önmagunk börtönéből – a nyomorúságaink szorításából. A 10 leprásnak a gyógyítás csodájával egy második esély adatott az életre, immár egészségesen. Ilyen újrakezdést és tiszta lapot kínál nekünk is az Úr Jézus – nem csak egy emberi elhatározás által, nem csak egy újévi fogadalommal, hanem az Ő keresztyén által.

A golgotai kereszten ugyanis a mi bűneinkért kapott sebeket és számunkra szerezte meg az Isten bocsánatát. Nagy kérdés, hogy élünk-e ennek a lehetőségével. Akarunk-e a nyomorúságainkat, bűneinket letéve, felszabadultan élni egy teljes életet, egy Istennek odaszánt életet?

Jézus ugyanis nagyon szeret minket – Téged és engem személy szerint. És szeretne hozzád is beállni a kapuba, hogy védve a kapudat az ellenség támadásaitól és megóvjon a küzdelem elvesztésétől.

A fenti történetben a meccs végén a 10 játékosból csak 1 ment oda megköszönni Jézusnak, amit értük tett. Mert a kapust könnyű elfelejteni, könnyű hátrahagyni, ha a miénk a győzelem. Ilyen az ember, könnyen tudunk hálátlanok lenni. Talán közülünk is csak minden 10. játékos megy oda Jézushoz és köszöni meg mindazt, amit érte tett a kereszten. 10ből csak egy megy oda megköszönni a megváltást és az új életet, amit kapott. De azt kívánom, testvérem, hogy Te legyél az az egy. Ámen.

Nagy Gábor

ÁLLANDÓ ALKALMAINK**Istentisztelet:**

Minden vasárnap Súron 9.00, Bakonycsernyén 10.30. Nagyvelegen 11.00.
Minden hónap első vasárnapján, úrvacsora Bakonycsernyén, Súron.

Családi istentiszteletek:

Minden hónap harmadik vasárnapján és a hirdetett időpontokban.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00 Úrvacsora nagyünnepek első napján

Bibliaórák:

Bakonycsernye: Kedden a Béke-telepen 15.00, csütörtökön a Lelkeszi Hivatalban 16.00,

Súr: szerda 17.00

Énekkari próbák:

Örömhír kórus szerdán 18.00

Konfirmációs oktatás:

Bakonycsernye Péntek: 16:00 Súr: 17:00

Ifi óra:

Bakonycsernye Péntek: 17:30

Férfikör:

Minden hónap harmadik vasárnapján 15.00

 ÜNNEPI ALKALMAINK 	
Időpont	Alkalom
B A K O N Y C S E R N Y E	
Dec. 24-én 18.00	Karácsony esti istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 25-én 15.00	Gyermekek karácsonyi szolgálata
Dec. 26-án 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 31-én 18.00	Óév-esti istentisztelet a templomban
2017. Jan. 1-én 10.30	Újév napi istentisztelet úrvacsorával a templomban.
2017. Jan. 6-án 10.30	Vízkereszt istentisztelet a templomban
S Ú R	
Dec 16-án 17.00	Ádventi zenés est a Gyülekezeti és Missziós Osztály szervezésében a gyülekezeti teremben
Dec 18-án 9.00	Istentisztelet a decemberi születésnaposok köszöntésével
Dec 18-án 18.00	Gyertyagyújtás ádvent 4. vasárnapján gyülekezetünk szolgálatával
Dec. 24-én 16.00	Családi istentisztelet a hittanosok műsorával
Dec. 25-én 9.00	Istentisztelet úrvacsorával.
Dec. 26-án 9.00	Istentisztelet
Dec. 31-én 16.00	Óév-esti istentisztelet
2017. Jan. 1-én 16.00	Újév napi istentisztelet
2017. Jan. 6-án 9.00	Áhítat vízkereszt ünnepén
N A G Y V E L E G	
Dec. 24-én 17.00	Istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 11.00	Istentisztelet úrvacsorával a gyülekezeti teremben.
Dec. 26-án 11.00	Istentisztelet a gyülekezeti teremben
Dec. 31-én 17.00	Istentisztelet a gyülekezeti teremben
2017. Jan. 1-én 11.00	Istentisztelet a gyülekezeti teremben
B O D A J K	
Dec. 25-én 15.00	Istentisztelet úrvacsorával a református templomban.
2017. Jan. 1-én 15.00	Istentisztelet a református templomban

ANYAKÖNYVI HÍREK**A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLT****Bakonycsernyén:**

✠ Nádvári Gergő - Nádvári Roland és Kalincák Márta

✠ Hatvani Mira - Hatvani Attila és Razgylé Nikolett

Súron

✠ Anna Sophia Manley - Ross Manley és Csiszár Gabriella

✠ Josef Drescher - Drescher József és Knolmár Anikó

✠ Karvaji Csaba - Karvaji Katalin gyermeke

✠ Nagy Léna - Nagy Gábor, Ielkés és Nagy-Rumy Mariann

✠ Sógorka Berta - Sógorka András és Bosits Bernadett

✠ Truszek Zoé - Truszek István és Fritz Kitti

Nagyvelegen

✠ Kovács Boglárka - Kovács Róbert és Szabó Zsanett

✠ Vida Lili Hanna - Vida Zsolt és Vinkelmán Tímea

✠ Vida Bence Zsolt - Vida Zsolt és Vinkelmán Tímea

✠ Elijah Sophie Onohitale - Elijah John és Elijah Andrea

✠ Elijah Rose Egimenarhie - Elijah John és Elijah Andrea

✠ Kőszegi Mátyás - Kőszegi Ferenc és Stróbl Mariann

✠ Kóver Dóra - Kóber Tamás és Papp Renáta Rita

✠ Stéger Leóna - Stéger Gergő és Szabó Nikolett

✠ Koselák Réka - Koselák Zsolt és Koselák-Mike Enikő

✠ Komjáthi Alex Antal - Komjáthi Antal és Cséve Zsuzsanna gyermeke

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK**Súron**

✠ Nyemcsék Balázs és Uzola Anita

✠ Varga Gábor és Molnár Albertina

**A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN KISÉRTÜK
UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA****Bakonycsernyén:**

✠ Notha Miklós 73

✠ Horváth Zoltánné 86

✠ Szloboda Mihályné 76

✠ Brachmann Lászlóné 74

✠ Dreska Mihályné 84

Súron

✠ Hartman Ernőné Kelemen Erzsébet, 69

✠ Farkas Károlyné, 57

Nagyvelegen

✠ öz. Viczai Ferencné 93

✠ Godányi Csaba 73

✠ Bóza Jenő, 81 éves korában

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradozásaikból, és cselekedeteik követik őket

ÁLDOTT ÜNNEPEKET!

„Így szól az Úr: „Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek.” (Ezék 36,26)

A 2017. év igéjével kívánunk minden kedves olvasónknak, örömteli és békés Karácsonyt, valamint Krisztusban megáldott újesztendő!

A bakonycsernyei, nagyvelegi és súri egyházközségeink, valamint Evangélikus Óvodánk nevében hálással köszönjük a szolgálatvőkért elmondott imádságokat, adományaikat, társadalmi munkájukat, valamint azt, hogy egyházfenntartói járulékok befizetésével és adományaikkal támogatták alapítványainkat és gyülekeazeteinket.

Az egyházközségek elnökségei,
lelkészei, és presbitériumai nevében.

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923; 06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@luth.eran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számítógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>